

Joanjo Bosk
Directe al Barnasants
 Música Global, 843657481091.

Sembla que el figuerenc Joanjo Bosk ha decidit posar fi a la seva carrera en solitari i tornar a les seves arrels rockeres (es va iniciar com a cantant del grup Zulo). Així doncs, aquest CD enregistrat en viu fa un any a la sala La Planeta de Girona ha esdevingut impensadament el balanç d'una etapa, no gaire llarga, però intensa. Molt ben gravat, el disc aplega dotze temes amb l'acompanyament dels guitarristes Lluís Costa i Lluís Figueras —un teló de fons sonor, senzill i efectiu que atorga un gran protagonisme a la veu i a les paraules— i dos més interpretats en solitari pel cantant, que és alhora l'autor de moltes cançons, tan aviat tendres com aspres, capaces de vehicular una emoció més que considerable («Dins la cova», «Salvatge» i, sobretot, «Cançó per Elna», un corprenedor homenatge a Elisabeth Eidenbenz, precursora de la Maternitat de la vila nord-catalana, en què ressonen ecos de les «Corrandes d'exili» de Pere Quart). També hi trobem alguns poemes musicats de Palau i Fabre («Beatut ille» i «La gran cursa del mar») i de Jesús Lizano («Las personas curvas», l'únic tema en castellà de l'àlbum). I la sorpresa és la versió catalana de «La memòria i el mar», la superba —i hermètica— cançó de Léo Ferré basada en un llarg poema autobiogràfic («Les chants de la fureur») que va ser a l'origen de dues o tres cançons més.— M.P.

Anaïs Vila
Contradiccions
 Temps Record, TR1798-GE20.

Anaïs Vila, filla de Santpedor, és una cantant d'una formació musical sòlida i eclèctica (del clàssic al jazz, passant per la comèdia musical) i d'una tècnica vocal excel·lent. Es va estrenar discogràficament l'any 2015 amb *Entre els dits*, àlbum que fou seguit per *Fosc. Cançons per veure-hi clar* (2017) i *Epilleg* (2019, un EP enregistrat conjuntament amb Pantaleó). Ara ens arriben aquestes *Contradiccions*, presentades sota el signe del laberint que representa la condició humana. Amb un coixí dominat per les guitarres (Jordi Bastida), els sintetitzadors (Andreu Moreno i Pep Soler) i la bateria (Andreu Moreno), la veu cristal·lina, amb un punt d'ingenuïtat volguda, de l'Anaïs, ens guia a la manera d'Ariadna —tot i que ella en realitat fa el paper de Teseu— per un viatge vital format per onze cançons, deu de les quals han estat escrites i compostes per la cantant i tenen títols minimalistes («Contradiccions», «Decisions», «Evolucions», «Friccions», «Rerefons», «Rasons», «Extensions», «Visions», «Seccions» i «Segons») que expressen perfectament el contingut d'uns textos introspectius, que s'aboquen a l'interior per tal d'analitzar anhels i tries personals. La darrera cançó («Realitat paral·lela») és un poema d'Anna Gual, un consell escrit amb to imperatiu que permet posar en perspectiva les meditacions anteriors.— M.P.

Magalí Sare i Sebastià Gris
A boy & a girl
 Microscopi, MIC128.

Heus aquí un àlbum tan atractiu com sorprenent en el qual les cançons populars mallorquines i les peces de música de cambra s'enfronten a l'experimentació electrònica amb resultats més que positius. Qui el protagonitza? Una veu i unes guitarres. La veu és la de la vallesana Magalí Sare. La coneixíem com a cantant (soprano) del Quartet Mèlt, com a col·laboradora de Clara Peya en el disc *Estórmac* i com a creadora i intèrpret de l'àlbum *Cançons d'amor i dimonis* aparegut fa un parell d'anys. La guitarra principal (també hi trobem la col·laboració de David Soler, un especialista del *pedal steel*) és la del músic mallorquí Sebastià Gris, fundador de La Bull & Pebre Bord Jazz Orquestra. La Magalí i en Sebastià van estudiar junts el grau superior del Liceu, van connectar artísticament i el 2016 van crear aquest projecte insòlit que ara es veu reflectit en un àlbum màgic en què els *lieds*, els romanços i les cançons de bressol són revisitats d'una manera totalment original, amb una radicalitat que només pot procedir d'opcions estètiques molt fermes i meditades. En el disc, cantat en diverses llengües, es donen la mà el «Vou veri vou» i «Sa mort de na Margalida» amb peces de Poulenc i Apollinaire («Hôtel»), Richard Strauss i John Henry Mackay («Morgen»), Toldrà i Carner («Recança»)… Tot plegat, d'una gran bellesa, però d'una bellesa arriscada i gens complaent.— M.P.

Enric Casasses, Don Simon i Telefunken
Orbiten
 La Casa Calba, LCC/19-19.

Citant Léo Ferré: «La poesia només pren el seu sexe amb la corda vocal, així com el violí pren el seu amb l'arquet que el frega.» Ja fa un temps que poetes com Enric Casasses, sense renunciar al llibre, han arrencat els poemes de la pàgina impresa i els han retornat al món de l'oralitat, al xoc dels mots en ser dits en veu alta i a les espurnes que produeixen. Ja ho diu en Casasses: el paper és només la partitura; la poesia és soroll i entonació, gest i posa. I la poesia és feta per entendre's amb la música, ja que hi va néixer estretament lligada. Aquest disc aplega vint poemes juganers en què els fonemes i les rimes insòlites creen uns nivells múltiples de significat, que se superposen com les capes i els tels d'una cebra. I la paraula recolza en les músiques màgiques i oníriques creades *ad hoc* per Don Simon (David Pru) i Ivan Telefunken, que posen guitarres i teclats al servei d'un viatge poètic cap a terres desconegudes, un viatge en el qual la seriositat esdevé irrisòria i la broma és d'allò més seriosa. Com ens diu l'Enric a «Febreta (2 dècimes)»: «Pertanyo a la llibertat / i no soc de ningú més, / ningú em diu fes o desfés / ni m'entra cap veritat / si ella no m'ha tirat / el seu penúltim cartutx, / i no m'admet cap rebuig, / només faig lo que ella vol / i canto amb el rossinyol: / "soc esclau de lo que fuig".»— M.P.